

THOMAS VAN DEN BOOGAART EMAIL DAGBOEK

7 oktober 2005

Er gebeurt ontzettend veel met ons deze laatste dagen. Gevoelens van blijdschap en bezorgdheid wisselen elkaar af en bestaan vaak naast elkaar. Thomas is echt geweldig. We genieten er enorm van om bij hem te zijn en hem steeds meer te leren kennen. Wat een wonder hoe zo'n klein mannetje al kan leven. Als we bij hem zijn en onze handen op hem leggen, tegen hem praten en voor hem zingen ("Weet je dat je een parel bent"), doet hij soms even zijn ogen open. Je krijgt echt het idee dat hij het merkt als we bij hem zijn.

Nu hij de hele tijd in de couveuse ligt, merken we dat we de dingen die bij gewone baby's misschien lastig zijn (huilen en poepluiers) bij Thomas juist erg op prijs stellen. Het is heerlijk om hem te horen huilen en zijn (poep)luier te verschonen. Zeker omdat hij vandaag er een beetje stiller bij lag. Je kon zien dat hij moeite had met ademen, waarschijnlijk omdat zijn maag en darmen nog niet zo goed werken. Hij kreeg ook tijdelijk even geen voeding direct in zijn maag (nog wel via infuus, uiteraard) omdat hij vanmorgen erg spuugde.

We schrokken er ook van dat hij nu twee keer een kortdurende ademstilstand heeft gehad, al is dat op zich wel normaal bij baby's die zoveel te vroeg geboren zijn en kan het op zich geen kwaad. Bij één ervan was Martijn erbij toen het gebeurde: het duurt maar even, maar is geen leuk gezicht. Je voelt je dan heel machteloos.

Maar gelukkig gaat het meestal wel goed. Dan genieten we enorm van naar hem kijken, hem verzorgen en zijn we vooral trotse ouders. En er zijn ook goede berichten van de artsen: de echo van zijn hersenen liet een normaal beeld zien en verder zijn er geen tekenen van infectie, wat bij alle couveusebaby's een groot risico is.

We verblijven nu in het Ronald McDonaldhuis, 5 minuten lopen vanaf het ziekenhuis. Het is heel goed hier te kunnen zijn, hoewel het wel moeilijk was om hem alleen achter te laten, maar zo zijn we toch nog een beetje in de buurt (Anneke is donderdagmiddag uit het ziekenhuis ontslagen – met haar gaat het uitstekend). We bezoeken Thomas 4 keer per dag en mogen hem dan zelf verzorgen (mondje schoonmaken, temperaturen, luier verschonen en hem op zijn andere zij leggen). Tussendoor zijn we druk met regelzaken (babyspulletjes kopen, geboorteaangifte doen, naar de supermarkt, etc.) en is Anneke ook behoorlijk wat tijd kwijt met kolven voor de voeding van Thomas (hij krijgt per dag 24x1,5 ml).

Met onze verhuizing naar het Ronald McDonaldhuis is er wel wat meer rust in ons leven gekomen. De eerste dagen hadden we soms het gevoel dat we onszelf aan het voorbij hollen waren. Vandaag hadden we een rustiger ritme en hadden we goed tijd samen en tijd met Thomas. Dat heeft ons erg goed gedaan. We praten veel over hem en de gebeurtenissen van de laatste dagen, wat ons helpt om samen te verwerken hoe snel ons leven is veranderd: zondag was Thomas nog lekker actief in Annekes buik en hoorde Martijn nog zijn hartje kloppen, nu zijn we alweer een paar dagen vader en moeder.

We zijn erg blij met alle blijken van meeleven die we krijgen: post, sms, telefoon, emails. Het doet ons ook goed te weten dat jullie met ons meebidden. We geloven dat op de momenten dat wij Thomas niet kunnen vasthouden en bij hem kunnen zijn, God wel op de IC is en Zijn handen om hem heen houdt (ook door de handen van alle lieve verpleegkundigen en artsen die voortdurend in de buurt zijn). Als wij 's nachts wakker worden en hem missen, bidden we voor hem. We zijn God (Thomas' grote Vader) dankbaar voor hoe het nu gaat.

THOMAS VAN DEN BOOGAART EMAIL DAGBOEK

We blijven jullie via de mail (en misschien straks via een weblog) op de hoogte houden van hoe het met Thomas en ons gaat.

8 oktober 2005 12:30

Voor we deze mail versturen nog even een update van vanmorgen. Thomas was vannacht stabiel gebleven. Toen we op de IC kwamen bleek dat hij zelf zijn ademsteun uit zijn neus had getrokken maar dat hij zonder dat het gewoon prima bleef doen. We mochten hem na de verzorging 'buidelen': hij mocht bij Anneke op de borst liggen. Dat vond hij heerlijk en wij ook. We waren erg dankbaar voor dit onverwachte 'cadeautje'.

Anneke aan het 'buidelen' met Thomas.

Thomas op 8 oktober met de knuffel die hij van zijn oma heeft gekregen..

8 oktober 2005 23:00

Vanmiddag hadden we veel bezoek. Rond de lunch kwamen oom Peter en tante Ria Scheer langs. Martijn is met hen bij Thomas geweest.

Daarna kwam Inge, de zus van Anneke, voor het eerst kijken. Zij was deze week ziek en nu gelukkig weer beter. We hebben lekker een uurtje buiten kunnen zitten in de tuin van het Ronald McDonald huis (een prachtige tuin en prachtig weer) en de eerste keer 'officieel' beschuit met muisjes kunnen serveren. Om 16:00 uur kwamen Martijns ouders en broer Jan Maarten en zijn we met z'n 6-en naar Thomas gegaan.

Het ging vandaag goed met hem. Hij was mooi stabiel en leek tevreden. Vanavond hebben we met z'n tweeën nog een uurtje bij hem gezeten. We vinden dat heerlijk om te doen. We praten met elkaar en tegen hem en we merken dat hij van ons zingen rustig wordt. We ontdekken hem al kijkend ook steeds meer. Hij heeft prachtige lange vingers en kan ook heel mooi gapen.

Door dat alles zijn we zelf ook rustiger. We gingen blij naar huis en voelen ons erg gezegend met dit prachtige mannetje, onze Thomas.

We kunnen niet ophouden te herhalen hoe blij we zijn met al het medeleven dat we krijgen. Het doet ons goed en geeft ons rust te weten dat wij en Thomas gedragen worden in jullie gebeden.